

Παιδικός σταθμός ή σπίτι;

Η ΦΟΙΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ, ΟΡΟΣΗΜΟ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ο παιδικός σταθμός αποτελεί τη γέφυρα ανάμεσα στις δεξιότητες που αποκτά το παιδί στο σπίτι και σε αυτές που θα του είναι απαραίτητες για τα χρόνια του δημοτικού που θ' ακολουθήσουν.

Ένα πλήθος από έρευνες αποδεικνύουν τα ευεργετικά αποτελέσματα της φοίτησης στον παιδικό σταθμό. Το παιδί που έχει την εμπειρία του παιδικού σταθμού πλεονεκτεί, καθώς:

- Στα πρώτα χρόνια της ζωής του, το παιδί, μαθαίνει πολύ περισσότερα από όσα θα μάθει ποτέ του αργότερα.
- Έχει βιώσει την εμπειρία του αποχωρισμού από τη μητέρα του.
- Έχει μάθει τις έννοιες της «χειραγώγησης» και της «αυτοπειθαρχίας».
- Το παιδί έχει αναπτύξει πολύ καλές κοινωνικές δεξιότητες. Μαθαίνει να συνεργάζεται με τα άλλα παιδιά, να ομαδοποιείται, να μοιράζεται και να παίζει δημιουργικά.
- Έχει αναπτύξει τις λεπτές κινήσεις του, επιτρέποντας έναν καλύτερο έλεγχο και συντονισμό των χεριών, των δαχτύλων και των ματιών. Έχει κατορθώσει επομένως να χειρίζεται σωστά το μολύβι και το ψαλίδι, καθώς και να αντιγράφει σχήματα και σύμβολα, στοιχεία καθοριστικά για τη μελλοντική εκμάθηση της γραφής.

- Έχει διδαχθεί τη σημασία αφηρημένων συμβόλων, όπως είναι οι αριθμοί και τα σχήματα.
- Έχει αναπτύξει την ικανότητά να συγκεντρώσει την προσοχή του σε αυτά που του ζητά η νηπιαγωγός, να ολοκληρώνει μια εργασία και να μην αποσπάται από εξωτερικά ερεθίσματα.
- Έχει αναπτύξει την κριτική του ικανότητα, με αποτέλεσμα να μπορεί να κάνει συλλογισμούς και να καταλήγει σε λογικά συμπεράσματα. Κατά την άποψη πολλών ειδικών, το πιο σημαντικό απ' όλα, είναι η ευκαιρία που παρέχεται στο παιδί του νηπιαγωγείου να εκφράζει με λέξεις την άποψη και τις εμπειρίες του, κατά τρόπο φυσικό και αβίαστο. Να αφομοιώνει και να χρησιμοποιεί έννοιες και πληροφορίες που προσλαμβάνει από το περιβάλλον, σημαντικές για την ανάπτυξη όχι μόνο των μελλοντικών δεξιοτήτων του αλλά και για τη διαμόρφωση της προσωπικότητάς του.

Δεν είναι καθόλου σπάνιο το φαινόμενο του παιδιού που φτάνοντας στις πρώτες τάξεις του δημοτικού, έχει δυσκολίες στην έκφρασή του. Αυτό τις περισσότερες φορές, δεν οφείλεται σε οργανικά αίτια. Απλώς, δεν δόθηκε ποτέ σ' αυτά τα παιδιά η ευκαιρία να καλλιεργήσουν την ομιλία τους, να ασκηθούν στη διατύπωση ερωτήσεων και απαντήσεων και να επικοινωνήσουν με τους ανθρώπους γύρω τους. Η αλήθεια είναι πως το μοναχικό και άφωνο πλήθος στις σύγχρονες μεγαλουπόλεις, ο εγκλωβισμός όλων μας σε διαμερίσματα-κλουβιά στις πολυώροφες πολυκατοικίες, ο περιορισμός των ερεθισμάτων, η ακαταλληλότητα των ατόμων που φροντίζουν τα παιδιά (π.χ. αλλοδαποί baby-sitters), είναι μερικές από τις αιτίες που συντείνουν στην εμφάνιση του δυσάρεστου αυτού φαινομένου.

Πέρα απ' όλα τα παραπάνω, είναι σημαντικό κλείνοντας, να αναφέρουμε το γεγονός ότι τα παιδιά που έχουν την εμπειρία της βαθμιαίας αυτής μετάβασης στις απαιτήσεις της συστηματικής εκπαίδευσης, διατρέχουν μικρότερο κίνδυνο να ταλαιπωρηθούν από ψυχολογικά προβλήματα διαφόρων ειδών, σε σύγκριση με τα υπόλοιπα παιδιά.

Πηγή: «Ψυχολογικά προβλήματα παιδικής ηλικίας», Martin Herbert, τ.1ος